

LBRIS

We know
books

Gisèle Pelicot

În colaborare cu Judith Perrignon

IMN PENTRU VIAȚĂ

POVESTEA FEMEII CARE A ALES SĂ NU TACĂ

Traducere din limba franceză de
ANDREEA NĂSTASE

LITERA
București

Gisèle Pelicot avec Judith Perrignon

Copyright © Gisèle Pelicot, 2026/International Rights Management:

Susanna Lea Associates

Toate drepturile rezervate



Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

*Imn pentru viață**Povestea femeii care a ales să nu tacă*

Gisèle Pelicot

Copyright © 2026 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactori: Loreta Budin, Teodora Nicolau

Corector: Georgiana Enache

Prelucrare copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Marin Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PELICOT, GISÈLE

Imn pentru viață: povestea femeii care a ales să nu tacă /
Gisèle Pelicot; trad. din lb. franceză: Andreea Năstase. –

București: Litera, 2026

ISBN 978-630-355-864-6

I. Năstase, Andreea (trad.)

821.133.1

Întotdeauna aranjez de cu seară masa pentru micul-dejun. Pun la locurile lor ceștile, farfuriile, tacâmurile, șervețelele, apoi miera și borcanele de dulceață. E ca și cum aș sări peste noaptea de care m-am temut mereu, ca și cum aș decreta că a doua zi va fi armonioasă. Nu va mai rămâne decât să scot untul, să aprind fierbătorul, să las să se răspândească în aer aromele cafelei și pâinii puse la prăjit. Totul va fi bine.

Așadar, pregătisem totul în seara aceea. Scosesem chiar și hainele lui Dominique. Să-i spunem Dominique. Eu nu-i spuneam niciodată astfel, preferam tandrețea diminutive-
lor, Doumé, Mino, iar apoi n-am mai știut cum să-l numesc. Am zis „domnul“, „domnul Pelicot“. În momentul în care scriu aceste rânduri, hotărâsc să-i spun pe numele mic. Îi alesesem pantalonii din catifea verde-închis și tricoul polo Lacoste roz pe care i-l făcuseră cadou copiii. Trebuia să ne prezentăm la comisariat a doua zi de dimineață.

Întâlnirea fusese stabilită la 9.30. Ne-am băut cafeaua ascultând știrile de la RTL. Pandemia de Covid revenea în forță atunci, în toamna anului 2020. Intra în vigoare un nou lockdown. Priveam cerul prin fereastra de la bucătărie, era vreme frumoasă, i-am propus să facem o plimbare lungă după-amiază, ca pentru a sfida restricțiile guvernamentale și, cu siguranță, ca să ne oferim o recompensă după convocarea de dimineață. Dominique, așezat în fața mea, n-a avut nicio reacție. Am menționat că fratele meu Michel ar fi împlinit șazece și nouă de ani în ziua aceea, fiindcă eram în 2 noiembrie. El mi-a replicat

oftând că nu-i place luna noiembrie, nu-i niciodată frumoasă, fără îndoială făcând aluzie la toate facturile și înștiințările de neplată care urmau să ne vină pe cap. Prin urmare, fantomele mele și problemele noastre financiare au plutit pentru câteva secunde în bucătărie. Însă trăiam cu ele dintotdeauna. Și, într-un anumit fel, ne consolidau relația. Dominique s-a dus să facă un duș cât strângeam eu masa. Când să ieșim din casă și-a pus un bluzon care nu se asorta deloc cu hainele pe care i le pregătisem. I-am spus-o. A ridicat din umeri. Am luat mașina mea și am pornit spre comisariatul din Carpentras.

* * *

Cu două luni în urmă, Dominique fusese surprins de un agent de pază de la Leclerc în timp ce filma pe sub fustele a trei femei. Eu eram atunci la fiica noastră, Caroline, și la soțul ei, Pierre, în regiunea pariziană, unde aveam grijă de nepoțelul meu până la începerea școlii; plecaserăm să petrecem sfârșitul de săptămână la casa lor de vacanță de pe insula Ré. Acolo eram când Dominique m-a sunat cu o voce febrilă pe care nu i-am recunoscut-o. Bolborosea că-și pierduse mobilul, că avea nevoie de un cod ca să-l activeze pe cel pe care tocmai și-l cumpărase și că trimisese codul cu pricina la numărul meu. I l-am dat, dar totul părea cuprins brusc de haos la bărbatul acela de obicei atât de metodic și organizat. Când a venit să mă ia de la gară am constatat că slăbise. De îndată ce am ajuns acasă a izbucnit în plâns. Mi-a spus că nu voia să mă piardă. Mi-a reapărut pe loc în fața ochilor tatăl meu la moartea mamei. În mintea mea, bărbatul care plânge este tata cutremurat de suspine, și eu lângă el, incapabilă să-l consolez. Și m-am temut, văzând lacrimile lui Dominique, că era bolnav, că îi revenise cancerul pentru a-i curma zilele.

Așadar, când mi-a mărturisit în cele din urmă că-și pierduse mințile cu o săptămână înainte la hipermarketul Leclerc din Carpentras, că filmase pe sub fustele a trei femei și ajunsese la comisariat, unde-i confiscaseră telefonul și computerul, am fost necăjită, dar aproape ușurată. Era cumplit să-mi imaginez soțul urmărindu-le pe femeile acelea, era insuportabil să-l văd în postura de agresor, dar nu chiar ireversibil pe scara temerilor mele, unde fiecare dramă se măsoară cu etalonul morții. În ziua aceea i-am spus deci că povestea asta va rămâne între noi, că accept să nu le pomenesc nimic copiilor, care ar fi distruși, că îi voi sta alături, dar că trebuie obligatoriu să-și ceară iertare de la femeile pe care le-a filmat, să meargă la psiholog și să promită că nu se va repeta, pentru că altfel plec. Nu puteam uita ce făcuse, era o alertă, dar o alertă față de ce? N-aveam nicio idee. Voiam ca viața să-și reia cursul, în pofida aceluia incident, în căsuța noastră galbenă cu obloane albastre, decorul traiului nostru de pensionari din Sud. Piscina fusese acoperită. Leandrii nu mai înfloreau. Se apropia toamna.

* * *

La jumătatea lui octombrie am plecat la Paris, de data asta ca să mă ocup de copiii fiului meu David, care urma să sufere o mică intervenție chirurgicală. Mă duceam să stau cu unii sau cu alții ori de câte ori eram rugată. Mă organizam în funcție de calendarul vacanțelor școlare. De asemenea, dădeam fuga în caz de situații neprevăzute. Eram Maminou, bunica mereu la dispoziție. Nu mă temeam de îmbătrânire, știam că e un privilegiu. La David petreceam mult timp cu nepoțelele mele. În fiecare dimineață, Charlize refuza cu încăpățănare să poarte altceva decât un trening. Clémence, sora ei geamănă, își schimba tot

timpul ținutele și avea o pasiune pentru rochiile de prințesă. Aveau nouă ani, vârsta la care eu mi-am pierdut mama.

În dimineața aceea n-am auzit soneria telefonului. Eram așezată în tribuna unui teren de tenis. Charlize alerga după fiecare minge, Clémence și cu mine o urmăream cu privirea. Își îmbunătățise forehandul. La un moment dat mi-a apărut pe ecran un apel pierdut. Un număr pe care nu-l aveam înregistrat în memorie. Am sunat puțin mai târziu.

– Bună ziua, dumneavoastră m-ați sunat mai devreme?

Bărbatul s-a prezentat:

– Agent principal Laurent Perret, de la comisariatul de poliție din Carpentras. L-am audiat pe soțul dumneavoastră acum câteva săptămâni, sunteți la curent?

I-am răspuns că da, soțul meu îmi povestise tot. Cuvintele acelea aveau pentru mine rezonanța unei victorii, transparența și încrederea ca liant al unui cuplu vechi. Am adăugat că trăiam de cincizeci de ani cu bărbatul acela și că nu mă trădase niciodată.

– Când vă întoarceți?

– Pe 21 octombrie. Pot să trec pe la dumneavoastră imediat ce ajung.

– Nu, nu, avem mult de lucru. Veniți pe 2 noiembrie cu soțul dumneavoastră.

* * *

Sosise deci ziua de 2 noiembrie. Dominique nu avea niciun motiv să bocească precum tata la moartea mamei.

– Nu-ți face griji, o să fie doar o formalitate, i-am zis când am ajuns în fața comisariatului, o clădire modernă fără pretenții, galbenă asemenea casei noastre, culoarea tencuielilor din Provence.

Am intrat, mascați de dreptunghiurile bleu care acopereau acum toate gurile de pe planetă. Îndată ce ne-am prezentat la recepție, un bărbat tuns zero s-a aplecat spre noi de la balustrada primului etaj.

– Discut mai întâi cu domnul Pelicot, cu doamna după aceea, ne-a spus.

Era agentul principal Perret. Dominique a urcat fără să se uite în urmă, cu blazonul lui neasortat. Puțin mai târziu, polițistul a apărut din nou și mi-a făcut semn să vin. Am urcat treptele cu pași ușori, gândindu-mă că-l voi regăsi pe Dominique acolo. Nu era în încăpere. Laurent Perret m-a invitat să mă așez în fața lui, dar la o distanță considerabilă față de birou, astfel încât să-mi pot scoate masca. Polițistul era înalt, solid, cu o față masivă și umeri largi. Incarna perfect autoritatea, și totuși în atitudinea lui față de mine am observat o anumită blândețe prevenitoare. Am început imediat să-mi cer scuze pentru ceea ce făcuse soțul meu. Mi-a cerut să mă prezint, indicând data și locul nașterii: 7 decembrie 1952, la Villingen, în Germania. Numele de dinaintea căsătoriei: Guillou. Numele părinților: Yves Guillou și Jeanne Prot. M-a întrebat cum ne-am cunoscut, Dominique și cu mine, i-am răspuns că asta s-a întâmplat acasă la sora mamei mele, în iulie 1971, și am adăugat că a fost într-adevăr dragoste la prima vedere. M-a întrebat cum aș descrie personalitatea soțului meu.

– Un om binevoitor, atent. Un tip grozav, de asta suntem împreună și în ziua de azi.

M-a întrebat dacă ne vizitează des prietenii. I-am răspuns că primim cu regularitate musafiri, iar când mi-a cerut să descriu o seară tipică i-am spus că nu avem o rutină, nu suntem niște bătrânei zaharisiți. A vrut să știe la ce oră mă duc la culcare,

dacă tot atunci se culcă soțul meu, dacă dorm după-amiaza. Toate aceste întrebări m-au surprins puțin.

– Practicați schimbul de parteneri?

Nu mai înțelegeam nimic. M-am auzit răspunzându-i că nu, niciodată, ce oroare, m-am auzit bâlbâindu-mă că schimbul de parteneri nu e de conceput pentru mine. Că nu aș suporta să fiu atinsă de alții. Că am nevoie de sentimente. M-a întrebat dacă cred că îmi cunosc soțul atât de bine încât să nu-mi poată ascunde nimic.

Am spus că da.

– Vă voi arăta niște fotografii și înregistrări care n-au să vă placă.

Am simțit urcând în vocea lui ceva mai mult decât jenă, un amestec ciudat de pericol și dorință de a proteja. M-a informat că Dominique tocmai fusese reținut pentru viol agravat și administrare de substanțe nocive. Cred că am început să plâng. M-am apropiat de biroul lui. Mi-am pus masca la loc. A scos o fotografie și mi-a întins-o. O femeie în portjartier stă întinsă pe o parte. Un bărbat de culoare este culcat în spatele ei, o penetrează.

– Sunteți dumneavoastră în această fotografie.

– Nu, nu sunt eu.

Mi-am pus ochelarii, iar el mi-a arătat o a doua fotografie. Aceeași femeie pe spate, un bărbat tatuat lângă ea.

– Sunteți dumneavoastră.

– Nu.

Nu recunoșteam persoanele. Nici pe femeia aceea. Avea obrazul atât de flasc. Gura atât de moale. Era o păpușă de cârpă.

O a treia fotografie. Bărbatul își păstrase puloverul de pompier.

Nu auzeam ce-mi spunea polițistul. Sau mai bine zis îl auzeam, dar nu mă privea pe mine. Era ca ecoul îndepărtat al unei voci.

Este dormitorul dumneavoastră. Sunt într-adevăr veiozele dumneavoastră de pe noptiere?

Și ce dacă? Nu sunt eu, inertă pe acel pat. Este un fotomontaj. Opera cuiva care îi vrea răul lui Dominique. Chiar aseară, la știri, în fața imaginilor unei bolnave de Covid intubate, mi-a spus cât de îndurerat s-ar simți dacă m-ar vedea astfel.

Polițistul a rostit un număr. Cincizeci și trei de bărbați ar fi venit la noi acasă să mă violeze. Am cerut apă. Gura îmi paralizase. O psihologă ni s-a alăturat în birou. O femeie tânără.

Sunt departe, chiar dacă suntem în aceeași încăpere.

Nu am nevoie de ea. Sunt sigură de fericirea mea, de fericirea noastră. Aproape cincizeci de ani de căsătorie și imaginea încă vie a primii noastre întâlniri. Zâmbetul lui. Privirea lui timidă. Părul lui buclat, lung până la umeri. Puloverul lui marinăresc. Avea să mă iubească.

Creierul meu s-a oprit în biroul agentului principal Perret.

Era luna iulie 1971. Petreceam câteva zile de vacanță la mătușa mea Andrée, care tocmai își pierduse pe neașteptate soțul. Voiam s-o consolez, așa cum mă consolase ea întotdeauna. A deschis în scurt timp discuția despre un tânăr, Dominique, pe care tocmai îl angajase. Acum că unchiul meu se prăpădise, ea și fiul ei aveau nevoie de ajutor pentru a ține în viață mica firmă de echipamente electrice. Era chiar acolo, lângă casa lor, întreprinderea Gagneux, un atelier cu o fațadă de lemn acoperită de panouri publicitare care laudau noutățile și instalații de tot felul. Modernizarea avansa în ritm susținut prin sate. „E mult de lucru“, spunea mătușa mea.

Recunoșteam în ea durerea mută a oamenilor din locurile noastre, obligația de a merge înainte, dar și tenul lăptos al mamei mele, moartă cu nouă ani în urmă, la doi pași de acolo. Pândeam în gesturile și în vocea ei asemănările, ecourile unei surori – aproape gemene, fuseseră extrem de apropiate, se înțelegeau de minune. Mă întorsesem pe pământurile copilăriei mele, la izvorul tulbure al melancoliei și bucuriilor pe care le-am trăit. Și o ascultam vorbindu-mi despre noul angajat care îl ajuta acum pe vărul meu să instaleze echipamente electrice în fermele din împrejurimi. Nu aveam să întârzii să-l cunosc, promitea ea, căci vizita familia după muncă. Rămânea chiar și la masă. Renaultul lui 2CV roșu era parcat acolo, în fața casei, pe drumul dintre Châtillon-sur-Indre și Azay-le-Ferron. Nimic rău nu mi se putea întâmpla în acel loc.

Pentru a descrie acel ținut, trebuie să-ți imaginezi castele presărate ici și colo în peisaj, acele conace când somptuoase, când în ruină pe care le zărești de pe șosea sau din tren și care par să deschidă porțile altor veacuri, altor lumi. Mi-am petrecut toată copilăria alergând la poalele acestor clădiri goale. Nu cred că m-am visat vreodată prințesă, nici că mi-am inventat povești cu prinți fermecători, chiar dacă turnurile rotunde cu acoperișuri ascuțite ale castelului din Azay-le-Ferron păreau desprinse dintr-un basm sau dintr-o carte ilustrată pentru fete. Eram conștientă de originile mele. Mergeam cu bunica în urma caprelor și a câinelui, o priveam făcându-și brânzeturile în pivniță, scoțând rufe clocotinde din cazanul de fiert, punându-le în roabă ca să le clătească la spălătorul din sat, cu maiul. Și beam *miot* – acel amestec de apă, zahăr și vin în care se înmoaie bucăți de pâine – când ajutam la culesul viilor cu calul. Eram nepoții lui Marie și ai lui Roger Prot, țărani din cătunul Le Châtelier. Acolo îmi petreceam verile cu mama. În fiecare dimineață, din patul meu de copil, auzeam vocea bunicului meu dulgher oferindu-le cafea muncitorilor, ascultam foiala liniștitoare a adulților care-și semnalau prezența și-și jucau rolurile afectuoși unul față de celălalt. În bucătărie, pe masa lungă se aflau pâinea cea mare de patru livre tăiată în felii groase, ibricul aburind, brânza proaspătă și piersicile de vie culese de curând. Cred că această masă o evoc și eu astăzi făcând pregătirile pentru micul-dejun; e îngropată în mine, ca acele plăci prelungitoare ascunse sub vechile mese de lemn, scoase în zilele de sărbătoare. Aș vrea să-i întind făgăduința la infinit. Un cocoș mai cântă încă în amintirile mele. Soarele se strecoară printre obloane.

* * *